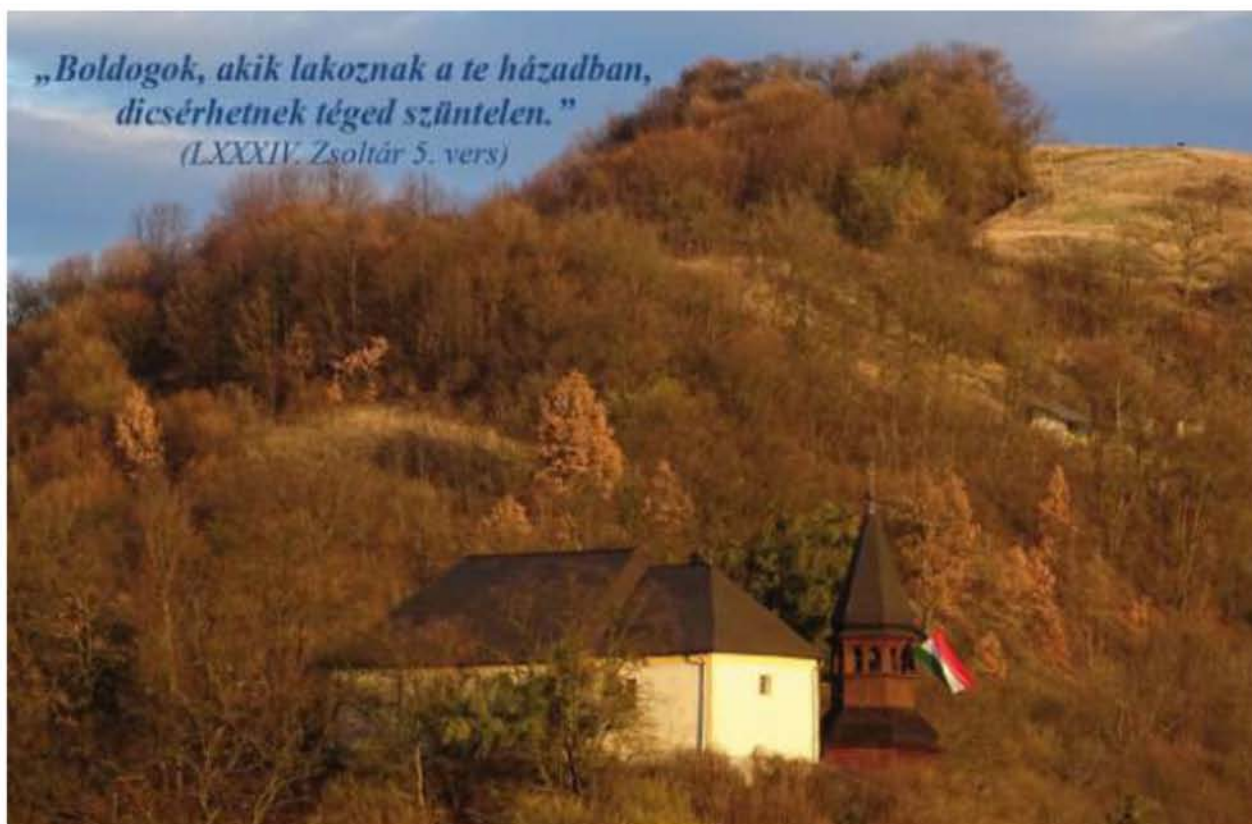

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXIV. ÉVFOLYAM 3 SZÁM * 2016. OKTÓBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az Olvasóhoz * Reformációi igehirdetés * A vasárnapról *
* Túrmezei Erzsébet: Az Úr Jézus fái * Krónika, hírek * A kondói keresztelő úrasztal terítő története *
Túrmezei Erzsébet: Az ősz bajnok áldása * Reményik Sándor: A fordító * A Reformáció ékköve: Genf
* Magyar szemmel: A II. világháborús emléktábla-avatáskor Kondón *
* II. Rákóczi Ferenc újratemetése 110 éve * Radostyáni krónika, hírek *

„Adj békességet, Úr Isten, a mi időnkben a földön,
Mert nincsen nekünk több senki bajbívónk
és hadakozónk, hanem csak te, Úr Isten.”

192. dicséret

Levél az Olvasóhoz

Ősz lévén felkerestem több arborétumot és botanikus kertet. Szeretem az őszi színeit, a nyugovóra készülő természet szavak nélküli harmóniáját. Szeretem a régi temetők csendjét is, ahol nem művirág és beton hirdeti a mai ember téves világfelfogását életről, halálról, elmúlásról, hanem repkénnyel benőtt csendes sírhantok békéje, néma faóriások vigyázó őrködése és itt-ott, élő, eleven, színesen nyíló virágok üdősége az isteni bölcsesség tökéletességét. Ilyen gondolatokkal és érzésekkel járom a kerteket, a fáskerteket és a temetőket.

Nemrég találkoztam valakivel egy csodás, őszi fényekben sütképező botanikus kertben. Nem ismertük egymást, de ahogy tétován belefeledkeztem az őszi színek pompás látványába, megszólított, beszélgetni kezdtünk. Sajnos nem volt túl sok időm, de arra mégis elég, hogy emlékezetes legyen a találkozás, a beszélgetés, az ismeretség. Beszélt arról ez a bölcs új ismeretségű barát, hogy mikor távozzhat az ember békecsusszal a világból. Egy keleten élt szemlélődő, a világ dolgait nem felületesen néző lélek – mondta nekem – úgy tartotta, ha három dolgot tett életében valaki: gyermeket nemzett (szült), fát ültetett és könyvet írt. Ha ezeket megcselekedte, nem élt hiába. Nyoma marad a világban. Ha életével hirdette az el nem Múltot, az örök Igét, Jézus Krisztust. Így éljük túl az elmúló időt, és érünk meg az örökkévalóságra. Egyén és nemzeti közösség szintjén is igaz ez. És miközben keresztjeinket hordozzuk, edződünk a hitben. Erősebbekké leszünk. Az örmény nemzet, az egyik legősibb keresztény nép holokausztjait, etnocidiumait úgy élte túl, hogy amikor mindent el kellett hagyniuk, három dolgot vittek magukkal. A hitüket, ami a szívükben lángolt, a gyermekeiket számárháton és a könyveiket, a szent könyveket, amik között ott volt első helyen a Szentírás, és történelmük dokumentumai. Alkalmos időben újra kezdték az életet, mert a legfontosabbat megmenekítették.

Vajon mi magunkkal hoztuk-e a legfontosabbakat? Hitünket szívünkben, szereteteinket kézenfogva tűzön-vízen át, Bibliánkat, nemzetünk és családuink emlékezetét, Istentől kapott történelmünket? Megvan-e az alap, hogy a jelenben a boldog jövőt építhessük? Vagy elveszítettük az úton és leszünk szélből hajtott világ csavargói, nincstelen senki-jövevények, adósrabszolgái gazdagabb népeknek, kiszolgáltatottjai mindeneknek???

Nem közömbös, mit teszünk a jelenben, értékrendünk szerint mik a legfontosabbak az életben. Bölcs és boldog szívvel nézzük-e az elmúló időt, mert tudjuk, Istentől jön az minden alkalmával, a kikelet éppúgy, mint az enyészet.

II. Krónika 34:14-21.; 29-33.

Jn. 2:13b-17.

Szeretett Testvéreim, akik összegyűltünk Istenünk házában a Reformáció napja előtti vasárnapon!

Mi az 1517. évi reformációt emlegetjük nagy R betűvel írva, mint a Reformációt. Isten népének történetében azonban többször volt reformáció, azaz megújulás, az eredeti isteni akarat újbóli felismerése, meglátása, megtapasztalása. Ilyen értelemben beszélhetünk reformációkról, az olykori deformációs, elferdült időszakok után.

Jósiás király, aki 639 és 609 között uralkodott a déli országrészben, Judában és Benjámin törzsén, az ő korában egy Hilkia nevű pap volt a leghűbb munkálója a vallási megújulásnak. Azt szokták mondani, hogy „nomen est omen”, azaz a név kötelez. A legtöbb bibliai név jelentéssel bír. Hilkia próféta beszédes neve azt jelenti, hogy osztályrészem az Úr, osztályrészem Jahve. Valóban, az Úr emlékezete annyira elhalványult Jósiás uralkodása kezdetére, hogy mindenféle bálványokat kezdtek imádni és szolgálni. Újjáéledt a Mózes által összetört aranyborjú és a hitetlen, bálványoknak hódoló pogányság körül táncolta vad extázissal az emberkéz alkotta szobrot. Ma is százezrek ugráncolnak esetlen mozdulattal, kezüket nyújtogatva imádóan a pénzisten tiszteletére. Mindegy honnan jön a pénz, csak jöjjön már, még ha az ördög adja is jó, csak legyen sok belőle. Modern Faust doktorokként adják el magukat a pillanatnyi jólétért tízezrek és százezrek adósrabszolgákká tévén önnön magukat. Nem a svájci hitellel volt a baj, hanem sok ember gondolkozásával. Meggondolatlanul tesznek ígéreteket, kötik meg magukat olyan kötésekkel, amelyek igáit sokáig nem vonsozhatják magukkal. Mondhatjuk, miért nem gondolkoznak mások helyettünk? Miért engedi ezt az állam? De hát Isten értelemmel ajándékozta meg az embert, amikor képére és hasonlatosságára teremtette, ezért nem szükségszerű, hogy a mammonistént szolgálja.

Minden reformáció figyelmeztetés. Meg kell tisztulnunk azoktól a tévedésektől, bálványimádó szokásoktól, melyek eltávolítanak minden élet forrásától, az élő Istentől. Jósiás király felismerte az istentiszteleti reform szükségességét. Hilkia megtalálta a templomrenoválás közben a befalazott törvénykönyvet. Amikor felolvasta, a király megszagatta ruháit az őszinte bűnbánat jeleként, mert rádöbbsent arra, hogy mennyire eltávolodott népével együtt az Úrtól.

Jézus Krisztus, a világ életének legnagyobb „Reformátora”, ha szabad ilyet mondani, Ő is ezt teszi hét századdal később. Megtisztítja a templomot, amit a kereskedők piacnak vélték. Egész otthonosan berendezkedtek már csarnokai között pénzváltó társaikkal együtt. Jézus Krisztus megtisztítja a templomot, mint ami mennyei Atyja hajléka. Nem engedi latrok barlangjává zülleszteni azt. Féltő szeretet emészti a templomért. Az élő Istennek szentelt hajlékban nem lehet sem bálvány, sem profán, világi üzérkedés, mert a templom az Isten tiszteletére szolgáló szent hely. A középkorban még a fegyvert is le kellett tenni a templomkapuban. Még az üldözött bűnös is menedéket talált falai között. Fánecsy Borbála földbirtokos úrnőnk is így menekült meg a miskolci polgárok dühe elől a sajókeresztúri templomban. Asylum, menedékhely volt. Isten népe Teremtőjével ott szokott találkozni.

1517-ben is valami hasonló történt. Idegen nyelvekben az egyház és a templom ugyanaz a szó, például a franciában. Kisbetűvel írva templomot jelent, nagy kezdőbetűvel írva pedig egyházat. Talán azért, mert az egyház elsődleges építészeti megjelenése a templomokban látható. A templom stílusa, állapota utal az egyház állapotára. Átéltük a csodát Radostyánban, amiért sokáig imádkoztunk, hogy megújult a templomunk, a harangtornyunk. Átéltük a csodát Kondón, hogy gyönyörű környezetbe került a templomunk, hogy orgonánk lett. De ez még nem elég. Nekünk magunknak is meg kell újulnunk. Mert mi vagyunk az élő templom, a Krisztus népe. Szép külsőhöz szép belsőnek is tartozni kell. A templom árulkodik a nép hitéről. Puritán, fehér falak tiszta, bálványoktól mentes, evangéliumi hit, nagy erő, Istenhez emelkedett lélekről beszél. Doktor Luther Márton ágostonrendi szerzetes 1517. október 31-én Wittembergben az egyház megújulásáért szegezte ki 95 tételét. Nem nézhette tovább tétlenül az egyházban a lelki kufárok üzelmeit, akik a bűnbocsátó cédulákat az egyház hozzájárulásával árulták, jó, ma is megirigyelhető reklámszövegekkel, mint a Tetzl Jánosé: „amikor a pénz a perselyben koppan, a lelked rögtön a mennybe toppan...”

A Reformáció lelki megújulást jelent. Megtisztulást a tévedésektől, életünk bálványaitól, megkötöző bűneinktől. Mi is zsákruhába öltözhetnénk, mint egykor Jósiás király udvara. Kötélostorral bizonyára minket is meg-megsuhintana Jézus Krisztus, ha testileg belépne életünkbe, és látná, mi lett a mennyei Atya magyar népéből. A reménykedő, találékony, jószívű, vendégszerető, próbákat túlélő, szabadságszerető magyar népből, egy elesett, egy kiszolgáltatott, egy ezerszer megtaposott, meggyalázott, még mindig fogyó nép, meggyengülve hitében, aminek lángja –mégis hiszem – ott pislákol sokak lelkében, s mintha még tudna küzdeni és dacolni a világgal is, ha kell. Mert Isten kegyelméből él és itt van a maradék, hogy hallva az élet beszédjét, új életre támadjon. Vágyik a megújulásra, az örökös reformációra, mert mint az egyháznak is szüntelenül meg kell újulnia, meg kell benne az embernek is újulnia imádságban, lélekben és igazságban, hogy szeplőtelenül dicsérhesse az Urat. Ámen.

Várady Zsolt lelkipásztor

A vasárnap

A keresztyén ünnepek között üdvtörténeti jelentőségűek, vagyis Krisztus megváltói tevékenységéhez kapcsolódnak a vasárnap. A húsvét, a pünkösd és a karácsony.

A vasárnap eredeti neve az Úr napja (az Úrnak a napja, úrnapi, görögül Kyriaké hémera, latinul dies dominica) volt és a II. évszázad közepére a pogányokból lett keresztyének körében, akik gyülekezetébe számos zsidó származású személy is tartozott, elfogadott ünnepnap volt, amit minden héten ünnepeltek. Örömnep volt az Úr napja, amikor nem böjtöltek, nem térdepeltek, hanem állva imádkoztak. Korán kialakult ugyanis annak a szokása, hogy szerdán délután 3 óráig böjtöltek, mert szerdai napon határozott úgy a zsidó főtanács, hogy Jézust elfogatja, halálra ítéli és kivégezteti. Pénteken pedig azért böjtöltek, mert azon a napon folyt le Jézus koncepcióp pere mind a zsidó főtanács, mind Pilátus római helytartó előtt és akkor ítélték halálra és feszítették meg és délután 3 órára szenvedett ki a kereszten. A pénteki böjt is délután 3 óráig tartott. Az ókatolicizmus (160-180-tól) kezdetén a vasárnapi munkaszünet is elterjedt a keresztyének között.

Mindez szükségszerűen következett be. Az őskeresztyénség kezdetén szombatot ünnepeltek a keresztyének. Ők az első években legnagyobb részt zsidókból lettek keresztyénné, a jeruzsálemi ősgyülekezet tagjaira ez szinte teljes mértékben állt, ezért az apostolokkal együtt eleinte eljártak a jeruzsálemi templomba, vagy a másutt lakók a helyi zsinagógákba. A zsidóság azonban kítaszította magából őket, sőt üldözést kezdeményezett ellenük. Így egyes elszórt zsidókeresztyén gyülekezetektől eltekintve a keresztyének többsége, az apostolokkal az élen a Pál apostol által megmutatott irányt követte és elszakadt a zsidóságtól, valamint a kevés számú zsidókeresztyén gyülekezettől, amelyek a zsidó törvényeket, beleértve a szombat ünneplését és a körülmetélkedést is, megtartották. Krisztus betöltötte az ószövetségi törvényeket, így azok – a tízparancsolat és a fűlva holt állat fogyasztásának tilalmán kívül – érvényüket veszítették a szombattartás rendelkezésével együtt. Az egyház lelki Izraelnek, új Izraelnek nevezte magát és a heti nyugalomnapot megtartotta ugyan, de azt nem a zsidók által ünnepelt és szombatnak nevezett napra tette, hanem az azt követő napra, amit a zsidók a hét első napjának (munkanapjának) tartottak. Pál 54-ben említi az I.Kor.16:2-ben az Újszövetségben először a hét első napját heti keresztyén vallási ünnepnapként. Másodszor 85 táján Lukács írja így az ApCsel.20:7-ben. Az Úr napja elnevezés a vasárnapra pedig a Jel.1:10-ben szerepel először, ami 95 körül keletkezett szentirat. A zsidók kítaszító magatartása miatt és mert Jézus ura a szombatnapnak is, a keresz-

tyének első ünnepeknek, majd hamarosan heti pihenő és Istennek szentelt napjuknak a Krisztus feltámadásának napját (A zsidó hét első napját) ünnepelték, vagyis minden héten húsvétot ültek.

A Szentírás szellemében jártak el ezzel az őskeresztyének és a tízparancsolat rendelkezéseit is megtartották. A tízparancsolatban Isten nyugalomnap megtartását rendelte a hét munkanapjai végén. A héber szabbat szó azt jelenti, hogy nyugalom. Tehát eredetileg nem egy naptári napnak a neve volt. Az őskeresztyének a Krisztus feltámadásának napján tartották meg a nyugalomnapot. Azt vélték legméltóbbnak, ha Krisztus feltámadásának napján ülik meg a nyugalomnapot. Nagy Konstantin császár 321-ben kötelező munkaszüneti nappá tette a Római Birodalomban a vasárnapot. Ezzel mindenek előtt a keresztyénségnek kedvezett, amely vallásnak 313 óta engedélyezett jogi helyzete volt a birodalomban, de korántsem volt még a birodalom hivatalos, vezető vallása. Egy másik és nem jelentéktelen vallásnak is kedvezett a vasárnapi munkaszünet elrendelésével Konstantin császár, ez pedig a Mithrász-kultusz volt.

A győzelmes Nap-isten napja volt a vasárnap. Mithrász isten a Nap megszemélyesítője volt, akit egy lerogyott bikán térdelve ábrázoltak, abban a pózban, melyben legyőzte a bikát. A Napnak mint égitestnek a csillagászati éves ciklusán alapult a vallás. A Nap a nyári napfordulón van ereje teljében, aztán gyengül, míg a téli napforduló idején meghal, de nyomban fel is támad és győzedelmeskedik a sötétség felett és ereje egyre nő a nyári napfordulóig, amikor a ciklus kezdődik előlről. Konstantin mielőtt keresztyénné lett, a Mithrász-kultusz követője volt. A vasárnap munkaszüneti nappá tételével a császár igazi politikushoz méltó módon a keresztyéneken kívül a Mithrász-kultusz híveinek is kedvezett és ezzel az ő társadalmi támogatásukat is magamögött kívánta tudni.

A magyar vasárnap elnevezés egészen sajátos és egyedülálló neve az Úr napjának. A vásárokat tartották a keresztyénné lett magyarok azon a napon és ezért lett a vasárnap szóból vasárnap. I. István király úgy rendelkezett, hogy minden tíz falu köteles közösen egy templomot építeni és ott papot tartani, de minden vasárnap és más ünnepnap köteles minden egészséges ember részt venni a misén annál az egy templomnál (azért nem írhatjuk, hogy benne, mert roppant kis befogadóképességűek voltak e korai templomok). A hetente megismétlődő sokadalmat kihasználták a zsidó és muzulmán (böszörmény) és talán az örmény kereskedők, és olyankor kínálták portékáikat és vásárt tartottak. A nép így praktikusán vásárnapnak nevezte el a heti ünnepnapot, amiből az első magánhangzó rövidülésével lett a ma is használatos vasárnap. Az Úr napja elnevezés megmaradt a klérus szóhasználatában, de ez található a magyarra fordított református Heidelbergi Kátéban, amelynek anyaga 52 Úr napjára (úrnapja formában is olvasható), azaz vasárnapra van tagolva. Az úrnappja, vagy Úr napja elnevezés nem honosodott meg a hétköznapi szóhasználatban.

Prof. Dr. Dr. Phd. Csohány János

Túrmezei Erzsébet: Az Úr Jézus fája

Ott a kedves őszi
Napsugárba' kint,
Gyümölcstől hajol meg
A fák ága mind.
Gazdagon, bőséggel
Termett mindenik.
Hú kertészük szíve

Úgy örül nekik.
Az Úr Jézus fája
Emberéletek.
Én is az ő kedves
Fája lehetek.
Kertjébe fogadta
Kicsiny életem,

S csupán egy a vágyam
Azóta nekem:
Hogyha majd megérint
Ősz hideg szele,
Állhassak előtte
Gyümölcessel tele!

KONDÓI KRÓNICA, HÍREK

Szeretettel hirdetjük az **újbori hálaadás** alkalmát, amely **november 6-án** fél 3-kor lesz a templomban. Az úrvacsoravételre **szombaton este** a templomban a **4 órakor kezdődő bűnbánati istentiszteleten** készülhetünk.

Szeretettel kérjük azokat a szülőket, **akiknek 7-8. osztályos korú gyermekük** van, hogy a **konformációi** oktatásra küldjék gyermeküket. Ez vasárnap istentisztelet előtt, 2 órától van a lelkési hivatalban.

Október 23-án, állami ünnepünkön **ünnepi istentisztelet volt** a templomban délelőtt 10 órakor, utána az életfánál a polgármester ünnepi beszédet mondott, a dalárda énekével, a helybeli ifjúság pedig szavalatokkal színesítette az megemlékezést.

Isten dicsőségére adományt adtak: Tóth Tibor és családja 20.000.-, Végső Gyula és családja 5.000.-, Várady Zsolt és családja 10.000.-, Soltész Kálmán és családja 10.000.-, Kántor Zsoltné és családja 5.000.-, a Szmik család 5.000.-, Bernáth Márta 1.000.-, Pócsikné Molnár Zsuzsa 10.000.-, Kántor Zsoltné 2.000.-, Derda Demeterné 3.000.-, Végső Gyula és családja 6.000.-, dr. Fodor János és családja 20.000.-. Isten áldása legyen a jószívű adakozókon!

Emlékharangszó volt: május 24-én néhai Várady József-né dr. Gulyás Jolán Klárának nagytiszteletű asszonyának, július 31-én néhai Molnár Barna kurátornak, augusztus 22-én néhai ifjabb Nagy Gyulának.

Megkereszteltük július 10-én Hankó Benjámint, augusztus 20-án Domszlai Tímea Antóniát és Domszlai Áron Andrást. **Konfirmált** szeptember 10-én Fodor János testvérünk. Isten legyen velük egész életükben!

Eltemettük június 24-én özvegy Jancsó Imréné Drabon Margit 90 éves, július 23-án Antal Andrásné Miklós Margit 75 éves, augusztus 5-én idős Sukály Jánosné Sztari Erzsébet 65 éves és szeptember 23-án Pócsik Ferenc 66 éves testvéreinket. Isten adjon nekik megnyugvást a földi terhektől, majd boldog feltámadást a Krisztusban, ittmaradt szereteteiknek pedig vigasztalódást Szentlelke erejével!

KONDÓI HÍRNÖK

A Kondói Református
Egyházközség lapja
Szerkesztő és kiadó:
Várady Zsolt lelkipásztor
HUNGARIA-3775 KONDÓ
Szabadság utca 77. szám
Villámposta:
kondoref@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/639-2903
Honlapcímünk:
www.kondo.ref.hu
Megjelenik igény szerint,
de évente legalább egyszer.
Adomány az újságra
példányonként 50 forint.
Lapunknak szánt írásait,
a fenti címre kérjük.
XXIV. évfolyam 3. szám
2016. október

**„KÉSZ MÁR AZ ÉN SZÍVEM NÉKED ÉNEKELNI,
KÉSZ MOST JÓVOLTODÉRT NAGY HÁLÁKAT ADNI,
ÉS MINDENEK ELŐTT TÉGED MEGVALLANI,
A TE SZENT NEVEDET ÖRÖKKÉ DICSÉRNİ.”**

256. dicséret 6. verse

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

KONDÓI HÍRNÖK

KONDÓI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XXIV. ÉVFOLYAM 3. SZÁM * 2016. OKTÓBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: A kondói keresztelő úrasztal terítő története * Túrmezei Erzsébet: Az ősz bajnok áldása * Reményik Sándor: A fordító * A Reformáció ékköve: Genf * Magyar szemmel: A II. világháborús emléktábla-avatáskor Kondón * II. Rákóczi Ferenc újratemetése 110 éve
* Radostyáni krónika, hírek * Levél az Olvasóhoz * Reformációi igehirdetés * A vasárnapról *
* Túrmezei Erzsébet: Az Úr Jézus fái * Krónika, hírek *

A kondói templom 2016-ban

A kondói keresztelő úrasztal terítő története

A református gyülekezetekben a XVII. És XVIII. században szokássá vált nagy értékű úrasztal terítők adományozása. Ezek rendszerint úri hímzéssel készültek, színes selyemfonal, ezüst és arany fonalak felhasználásával. A mintakincs is jellegzetesen magyar, hiszen az ország három részre szakadása idején alakult ki a nemesi udvarházakban. A kondói református gyülekezetnek is volt egy ilyen terítője, melyet ma a Sárospataki Református Kollégium Múzeumában őriznek. A XVIII. században készült terítő 90x92 cm méretű, egyszínű aranyhímzéssel készült, mintája egyedi, máshol nem fellelhető.

2014-ben Tresza János és családja jóvoltából elkészülhetett egy új terítő. A munka elvégzésére a sárospataki Koscsó Istvánné népi iparművész hímzőt kérték fel, aki a régi terítő alapján újat tervezett. A mérete megnövekedett, 148x148 cm lett. Az eredeti minták a lelógó részbe kerültek, míg az asztal lapjára a hagyományos elrendezésnek megfelelően kör alakba foglalt szív motívum került, utalva a terítő rendeltetésére (keresztelői használatra szánták). Ügyeltek arra, hogy az eredeti szín és öltéstechnika kerüljön megvalósításra a hímzés során. Az elkészült terítő a Népi Iparművészeti Tanács Zsűrijén „A” minősítést kapott. A kivitelező kérésére a gyülekezet engedélyezte, hogy a terítő az öt évenként megrendezésre kerülő Országos Népművészeti Kiállításon részt vehessen, mert ez a szakma egyik legismertebb és legnagyobb megmérettetése. A kiállítás zsűrije „Ezüst Oklevél” minősítésben részesítette és fél éven át látható volt a Néprajzi Múzeumban.

Koscsó Istvánné

Túrmezei Erzsébet: Az ősz bajnok áldása

Hagenbach után németből

Luthert óhajtva látni
Tolong özönnyi nép.
Ma a bátor barát a
Császár elébe lép.
Amint indul nyugodtan,
Nem gyötri félelem,
Ősz Frundsberg lovag áll ott
Az egyik őrhelyen.

Mint két erős, kemény tölgy
Villámos ég alatt,
Egymás mellett a hősök
Akképpen állanak.
Az egyik testét súlyos
Fegyverzet fődí be.
A másiknak kezében
Egyedül az Ige.

Ennek a páncél óvja,
Takarja tagjait.
Annak a megtartója,
Erős pajzsa a hit.
Ez a halál arcába
Tekintve sem remeg.
Azt a pokol hatalma
Sem rendíti meg.

A bajnok tudja, most a
Másik halálba megy.
Szent, égi küldetése
A homlokán a jegy.
Halni vagy győzni indul,
– a bajnok tudja jól –
s Isten vitéze láttán
a lelke meghajol.

„Barát, meleg napod lesz.”
– szavát így kezdi meg –
„Kiálltam sok csatát, de
Nem értem még ilyet,
Bár száz halál süvöltött
El a fejem felett.
De indulj csak nyugodtan,
Ha Isten van veled.”

Katonaáldás volt ez,
lovaggáavatás...
az öreg bajnok ajkán
testvéri biztatás.
„Forgasd, vitéz, a kardod!
Hadd lássa a világ:
Sokezeréves fegyver,
De a pengéje – láng!”

Reményik Sándor: A fordító

Károli Gáspár emlékezetének

Alkotni könnyebb: a szellem szabad,
A képzelet csaponghat szerteszt,
Belekaphat a felhők üstökébe,
Felszánthatja a tenger fenekét,
Virágmaggal eget-földet bevethet,
Törvénné teheti a játszi kedvet,
Zászlóvá a szeszélyt, mely lengve lázad,
S vakmerőn méri Istenhez magát...
Az alkotás jaj, kísértetbe is visz.
A fordítás, a fordítás - alázat.
Fordítani annyit tesz, mint meghajolni,
Fordítani annyit tesz, mint kötve lenni,
Valaki mást, nagyobbát átkarolva
Félig őt vinni, félig vele menni.

Az, kinek szellemét ma körülálljuk,
A Legnagyobb fordítója volt,

A Kijelentés ős-betűire
Alázatos nagy gonddal ráhajolt.
Látom: előtte türelem-szövétnek,
Körül a munka nehéz árnyai:
Az Igének keres magyar igéket.
Látom, hogy küzd: az érdes szittyia nyelv
Megcsendíti-e Isten szép szavát?
És látom: győz, érdes beszédinek
Szálló századok adnak patinát.
Ó, be nagyon kötve van Jézusához,
Félig ő viszi, félig Jézus őt.
Mígnem Vizsolyban végül megpihennek,
Együtt érve el egy honi tetőt.
Amíg mennek, a kemény fordítónak
Tán verejtéke, tán vére is hull,
De türelmén és alázatán által
Az örök Isten beszél - magyarul.

*„A gond az imádság karjaiba űz, az imádság pedig
kijemel a gond karjaiból.” (Zwingli Ulrich)*

A Reformáció ékköve: Genf

Kálvin János Genfben érkezése előtt egy hónappal, 1536. májusában utcai zavargások, tüntetések voltak a városban. A május 21-i népszavazáson a polgárok a köztársaság mellett döntöttek, s a hatalom a püspöki kézből az önkormányzat, akkori nevén városi magisztrátus kezébe került. Az önkormányzat első intézkedései között volt egy kolostor átalakítása közkórházzá. Rendeletet adtak ki az alkoholfogyasztás korlátozására, szabályozták a kocsmák és örömtanyák nyitvatartását, a játéktermek számát. Bevezették az általános iskolakötelezettséget. Kálvin ebbe a demokratikus rendszerváltozásba, politikai megújulásba érkezett, aminél alig lehetett alkalmasabb táptalaj lelki-szellemi megújulást munkáló nagyszabású reformáló céljaihoz. A polgári ébredés, öntudatosodás és a hitbeli, egyházi ébredés erőinek egymást erősítő nagy egybeesése következett be akkortájt.

Rendkívüli történelmi pillanat! Nem véletlen, hogy Kálvin odaérkezése után néhány évvel új pénzt veretett a város, melyre az elért közéleti és egyházi haladás deklarációjaként ezt a köriratot vészték: *Post tenebras lux = Sötétség után világosság.*

Dr. PhD Békefy Lajos (a Parókia portálról)

MAGYAR SZEMMEL

A II. világháborús emléktábla-avatáskor az '56-os forradalom ünnepén, 2015. október 23-án Kondón

„... az Isten nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene.”

Máté evangéliuma 22:32b.

„... Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is él.” János evangéliuma 11:25.

Kedves Ünneplő Testvéreim! A keresztyén ember akár a múltra nézve emlékezik, akár a jövőt tervezi, vagy éppen a jelen küzdelmeit vívja, mindig gyermeki bizalommal hagyatkozhat az örökkévaló Istenre, arra az Istenre, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Háborúban és békében, a pusztulás napjaiban és az épülés idején, minden körülmények között, és minden időben, arra az Istenre, aki életnek és halálunk Ura.

Ma emlékezünk. Emlékezünk a 70 éve véget ért háború veszteségeire és emlékezünk az 1956-os forradalomra. Voltak veszteségeink. A legnagyobb veszteség mindig az emberi élet. Aki egy életet kiolt, az egy egész világot olt ki. Elorzott hazát, megszállt földet, ellopott országot és szabadságot vissza lehet szerezni alkalmas időben. De az elveszett emberi életet az emberi tudomány vissza nem adhatja. Sokak véreztek el, haltak meg, jelöletlenül sírban vagy sír nélkül várják mégis a feltámadás csodáját a haló porok. Mert a keresztyén ember hitében ott él, központi helyen a feltámadás hite. Isten újjáteremti azt, ami összetört, az elvesztettet megkeresi szeretetével, a gyengét felkarolja és megerősíti. Újjá tesz mindent. Emberi életünk, földi történelmünk tele van nyomorúságokkal. A XX. század sötét korszaka volt a II. világháború 1939-től 1945-ig tartó időszaka. Vesztesként kerültünk ki belőle, megfogyatkozva, újból megcsontkíttatva. Hogy miért ért mindez bennünket? Talán, mert nem hallgattunk a mindenható Istenre, arra az Úrra, aki a történelemnek és az élőknek Istene. Arra az Úrra, aki még a rosszból is képes jót előhozni, mert a hősök kiontott vére áldott magvetéssé lehet. A búzaszemből is akkor sarjad új növény, ha elvetik és meghal a földben. Isten az élők Istene. Hogyan lehet a mi ellentétekben élő és értő elménknak mindezt megmagyarázni? Talán sehogyan. De hittel el lehet fogadni, hogy az élők Istene legyőzte a halált annak kereszthalála által, Aki a feltámadás és az élet. Isten önmagát adta Jézus Krisztusban érettünk. Hit által benne ragadhatjuk meg az örök életet. Milyen különös és szomorú, hogy mennyi ember pusztult el az elszabadult gonoszság miatt a háborúkban vagy a forradalmakban, mert egyik nemzet uralkodni akart a másik felett, egyik ideológia kizárólagossá akart lenni egy másik felett. De milyen különös az isteni kegyelem, mégis itt vagyunk, és amikor a háború halottairól vagy a forradalom hőseiről emlékezünk, az örökélet reményességéről szól az Írás. Isten szent Fia életével, halálával és feltámadásával megszerezte nekünk az örök életet. Meg akar ma is szabadítani benne hívőket a haláltól és a kárhozattól.

70 év telt el a II. világháború befejeződésétől, 59 év az 56-os forradalom óta. Sokat változott a világ, benne Kondó, Radostyán, a Pitypalatty-völgy. Isten azonban ugyanaz maradt, az élők Istene. Őrizzen meg bennünket a háborúk pusztításaitól, rémségeitől, az embertelenségtől, a vérontástól. Ma nem hősi halottakra, de hősi életekre van leginkább szükségünk. Nem életáldozatokra, hanem áldozatos életekre. Bátor helytállásra Krisztus zászlaja alatt. Odaadásban, hűségben, szeretetben, gyermekszülésben és nevelésben, szorgalomban, mindez Isten félelmében. Istenbe vetett hittel akár emlékezve, akár jövőt tervezve, vagy éppen küzdve a jelenben, de mindig Isten iránti hálával a szívünkben, hogy annak jósága, Aki az élők Ura, megtartott bennünket.

Izrael népe egykor Józsué vezetésével 12 emlékkövet állított, amikor átkeltek a Jordán folyón. Mi táblát állítunk, hogy emlékezve, jobbá legyen a szívünk, Isten akaratára fogékony a lelkünk, és mindig az el nem múló szeretet legyen életünkben a legfontosabb. Vallom, hogy ez keresztyén hitünk lényege, hinni Istenben, aki az élők Istene, és hinni szent Fiában, mert aki őbenne hisz, ha meghal is él. És szeretni a Mindenhatót és képe mását, a másik embert, a felebarátot.

Emlékezzünk és ünnepeljünk hát úgy, mint akiknek van reménységük, mert tudjuk, Istenéi vagyunk mind életünkben, mind halálunkban. Ámen

Várady Zsolt lelkipásztor

II. Rákóczi Ferenc újratemetése 110 éve

II. Rákóczi Ferenc újratemetésére 1906. október 29-én került sor Kassán, a Szent Erzsébet-főszékes-egyházban.

A Rodostóban száműzetésben lévő fejedelmet, miután 1735. április 8-án meghalt, kívánságának megfelelően édesanyja, Zrínyi Ilona mellé temették el Konstantinápolyban a galatai jezsuita templomban (később ez a lazarista misszió St. Benoît-, azaz Szent Benedek-temploma lett). Édesanyja, Zrínyi Ilona mellé temették el, szíve pedig a Párizshoz közeli Grosbois-ba került. II. Rákóczi Ferenc a szabadságharc leverése után menedéket kapott a francia udvarban, amit nagyon megszeretett és soha nem felejtette el Grosbois-t. Haláláig szívében őrizte a hely és a francia nép iránti szeretetét. Halála után bebalzsamozott szívét és vallásos munkáinak kéziratait ide hozták, a grosbois-i kamalduliak őrizetére bízva. A francia forradalom zűrzavaros napjaiban a bebalzsamozott szív azonban örökre eltűnt.

A hamvak hazahozatalának gondolata már a reformkorban megjelent, politikai okokból azonban az 1870-es évekig nem kerülhetett szóba komolyan és még ezután is évtizedek teltek el, mire a gondolat megvalósult. A hazahozatalról látványos parlamenti jelenetben egyezett meg 1904. március 10-én Tisza István miniszterelnök és Thaly Kálmán, az ellenzéki Függetlenségi Párt alelnöke (és ez a hatalmas belpolitikai megosztottság enyhülésének jelképévé válhatott volna, a későbbi fejlemények azonban az ellentétek további mélyülését hozták). Az Országgyűlés 1906. október 23-án törölte el a Rákóczit és társait megbélyegző 1715. évi 49. tc. 2. és 3. §-ait, az uralkodó, I. Ferenc József Magyarország megkoronázott apostoli királya pedig már másnap szentesítette a döntést.

1906.

A hamvak hazahozatalának gondolata a magyar függetlenséget óhajtók körében először Habsburg-ellenes éllal vetődött fel. A kiegyezés után a gondolat tartalma módosult, az újratemetés ekkor is nemzeti követelés volt, de akkor már a Magyarország és az uralkodó közti megváltozott viszonyt is szimbolizálhatta.

Az ötlet Tisza István belpolitikai feszültségekkel terhelt miniszterelnöksége idején került újra elő olyan erővel, hogy végül meg is valósult. A korszakra a magyar függetlenségi törekvések felerősödése, mint úgy körül végtelenül kiéleződött belpolitikai feszültség a jellemző. Tisza szorosabbra fűzte volna a kapcsolatokat a Monarchia két állama közt, abban reménykedve, hogy a magyarság számára így tud vezető szerepet kivívni, ellenzéke viszont nagyrészt szimbolikus ügyekben, mint a hadügyi reform, nagyobb önállóságot követelt az országnak.

Az újratemetés, mint a megegyezést szimbolizáló gesztus mindenki számára elfogadható volt. Nem véletlen, hogy a Függetlenségi Párt hívei tették meg az első előkészítő lépéseket, Tisza ugyanakkor nem látott presztízvesztést okozó politikai tartalmat az ügyben, sőt a saját helyzetét erősítőnek gondolta. Az uralkodó számára pedig ekkorra már megszokottá váltak a magyar nemzeti büszkeség hasonló megnyilvánulásai, a magyar belpolitikai feszültség viszont állandó fejfájást okozott neki, az újratemetést pedig ő is presztízvesztés nélkül vállalhatta.

2006.

Az újratemetés 2006-os centenáriuma ismét megváltozott az esemény értékelésének politikai tartalma. A Monarchia ekkor már nem létezett, a Felvidék hosszú ideje szlovák fennhatóság alatt volt, a kassai helyszín viszont kiváló, politikai ár nélküli szimbólumokkal teli alkalmat kínált minden érdekeltnél. Magyarországnak és a felvidéki kisebbségi magyaroknak az összetartozás demonstrálására, a tudományos közéletnek a témához kapcsolódó új eredményeik közzétételére és megvitatására, a döntően szlovák többségű helyi városvezetésnek pedig őszinte lokálpatrióta rendezvények szervezésére nyílt lehetősége. A szélsőséges nacionalisták kormányra kerülése miatt külpolitikai elszigeteltséggel küzdő szlovák államvezetés magas szinten nem képviseltette ugyan magát, de az ünnepekhez való hozzájárulásával bizonyíthatta, hogy az Európai Unió megkövetelte megbékélés útján halad.

A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Szeretettel hirdetjük az **újbori hálaadás** alkalmát, amely **november 6-án** 10 órakor lesz a templomban. Az úrvacsoravételre **csütörtökön** és **szombaton este** a gyülekezeti teremben az **5 órakor kezdődő bűnbánati istentiszteleteken** készülhetünk.

Szeretettel kérjük azokat a szülőket, **akiknek 7-8. osztályos korú gyermekük** van, hogy a **konfirmációi** oktatásra küldjék gyermeküket. Ez vasárnap istentisztelet előtt, fél 10-től van.

Isten dicsőségére adományt adtak: Pálócziné 3.000.-, Kretzné és fia 7.000.-, Név Nélkül 5.000.-, Győrfi Gyuláné 3.000.-, Ivacs Gyula és családja 5.000.-, néhai László Ferencné Szabados Piroska rokonai 5.000.-, Demeter Károlyné 4.000.-, Rózsa Gáborné és családja 5.000.-. Isten áldása legyen a jószívű adakozókon!

Megkereszteltük augusztus 14-én Balázs Jázmint, szeptember 4-én Ivacs Tamást, aki **konfirmált** is ugyanakkor. Isten legyen velük egész életükben!

Szeptember 24-én **megesküdött** Ivacs Tamás és Kuttor Diána. Isten gazdag áldása kísérje életüket!

Eltemettük május 25-én özvegy Szűcs Lászlóné Soós Ilona 88 éves, június 24-én Lukács Ferenc 76 éves, július 28-án Szobonya Teréz 92 éves, augusztus 26-án özvegy Király Lászlóné Lizák Etelka 71 éves, szeptember 23-án özvegy Rózsa Gáborné Szabó Mária 75 éves testvéreinket. Isten adjon nekik megnyugvást a földi terhektől, majd boldog feltámadást a Krisztusban, ittmaradt szeretteiknek pedig vigasztalódást Szentlelke erejével!

Emlékharangszó volt október 27-én néhai Király Gyulának és feleségének, néhai Király Gyuláné Deák Juliannának.

Ezúton tudatjuk, hogy a Radostyáni Református Egyházközség Erste Banknál vezetett **bankszámláját megszüntette**. Adományokat továbbra is hálás szívvel fogadunk, ezeket kérjük az egyházközség pénztárába fizetni.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja

Szerkesztő és kiadó:

Várady Zsolt lelképásztor

HUNGARIA-3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám

Villámposta:

radostyan@gmail.com

Telefon: +36/48/424-570

+36/30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:

www.radostyan.ref.hu

Megjelenik igény szerint,
évente legalább egyszer.

Adomány az újságra
példányonként 50 forint.

Lapunknak szánt írásait,
észrevételeiket

a fenti címre kérjük.

XXIV. évfolyam 3. szám

(56. szám) 2016. október

**„AZÉRT TÉGED, URAM, ÉN FELMAGASZTALLAK,
TE DICSŐSÉGEBEN HATALMASNAK MONDLAK,
MIND E VILÁG ELŐTT IRGALMASNAK VALLAK;
ÉS JÓAKARÓMNAK ÉN TÉGEDET HÍVLAK.”**

256. dicséret 5. verse